

2. del af beretningen om menig 253 Peter Østergårds soldatertid ved 9. Bataljons 4. Kompagni.

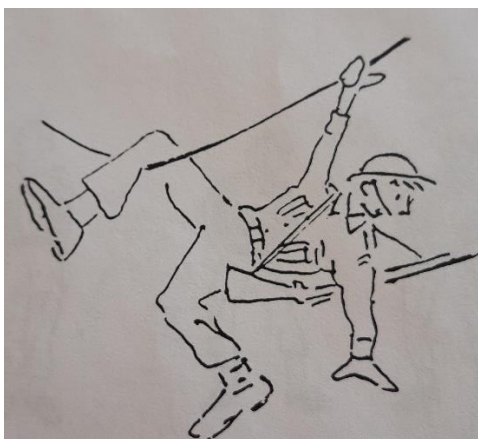
(1. halvdel ses i PRINSENS november-nummer.)

At historisk medarbejder Erik Jensen

”Hele rekruttiden var præget af den glade, fortrøstningsfulde efterkrigstid, hvor alle kræfter samledes om genopbygningens bestræbelser efter de fem mørke år.

Lommepengene var også beskedne. Vi fik 1,75 kr. i dagløn, som blev udbetalt hver 10. dag. Pengene gik primært til tobak og cigaretter, der var rationeret, til sæbe, tandpasta, barberblade og skosvæerte – og ind i mellem til en kop kaffe på soldaterhjemmet.

På Klostermarken var det først og fremmest feltbanen, vi stiftede bekendtskab med og her var det især den smalle løbebro over søen - og klatretovet, der gav os mavepine og ikke sjældent en dukkert.

Den 25. september drog vi afsted i lastbiler til Frederikshavn, hvor vi skulle overtage vagttjenesten ved de tyske flygtningelejre. Vi afløste mandskabet fra 6. Bataljon, som havde haft tjenesten i en periode.

Vi sad af uden for byen, formedede marchkolonne og med oliesmurte hjelme og røde regimentsmærker på ærmerne holdt vi indtog med trommer og signalhorn og vores fane i spidsen. Vi blev modtaget af en begejstret og tætpakket tilskuerskare og fra altanerne dryssede det ned med cigaretpakker over marchkolonnen.

Afløsningen foregik efter den højtidelige etikets regler: Fanemarch, ”Præsenter gevær” og sabelblinken – flot.

Frederikshavnernes venlighed mod os fortsatte – på gaden og i forretninger, og ofte blev vi inviteret ud i privathjem om aftenen.

Kompagniet skulle overtage bevogtningen af bl.a. ammunitionsdepotet i Tolne bakker. Vagtholdet var på 9 mand, som rejste med tog til Tolne station – slæbende med provianten i en ammunitionskasse samt en mælkespand.

Selve vagttårnen i det kuperede enebærbevoksede terræn kunne ofte være spændende og om natten ligefrem hårrejsende, når enebærbuskene som silhuetter mod nattehimlen tog form af listende sabotører. Der blev skudt mangel på en enebærbusk det efterår!!

I efteråret 1946 var der samlet ca. 10.000 russiske og østtyske flygtninge i lejrene ved Knivholt Flyveplads. Indkvarteringen var i fly-hangarerne og i de til formålet opførte træhuse. Den første periode var det tyskerne, der varetog administration og fordeling af fødevarer og brændsel og også selv sørgede for lægetilsyn og oprettelse af ro og orden.

Der var naturligvis behov for en arrest, som var indrettet i forbindelse med vort vagtlokale, hvilket medførte, at frivagten jævnligt måtte ledsage en arrestant – det var altid halvvoxne kvindfolk – ud på toilettet – et primitivt das, der besynderligt nok var anbragt lige udenfor vagtbarakken, klods op ad Hovedvej 11.

Det var bestemt ikke nogen eftertragtet fornøjelse at stå der med hjelm og gevær udenfor "Hjertedøren" og høre de fnisende grin indenfor.

Det var ofte et barsk vejr og jeg blev desværre plaget af en ondartet halsbetændelse som medførte indlæggelse på sygehuset. Efter raskmeldingen blev det efter kort tid dog værre igen og lægen ville sørge for, at jeg fik fjernet mandlerne. Det foregik på Militærhospitalet i København og da jeg skulle fra klinikken tilbage til sygehusbarakken, blev jeg ledsaget af en sygeplejerske, men pudsigt nok, var det mig, der måtte bære hende, da sneen lå meget højt på gange og stier.

Hen i april blev vejret igen stabilt og vi flyttede til Fynsgades Kaserne i Aalborg, hvorfra vi den 19. april trådte af til civil.

Vi sagde farvel til hverandre og til en god soldatertid, præget af godt kammeratligt sammenhold og et udmærket forhold mellem befalingsmænd og menige.”

På et senere tidspunkt sendte Peter Østergård et brev til oberst H. Cordsen, hvor han takkede for sin tjeneste ved regimentet og forklarede, at han i sin fritid holdt meget af at sy stramaj og han medsendte et foto af stolen, hvor han havde broderet ryglænet – men stolen beholdt han.

En dag, hvor der var Åbent Hus i Mindelokalerne, kom en hjemmeværnsmand fra Randers på besøg. Han havde stolen med og fortalte, at han havde fundet den på et loppemarked og at han mente, at den måtte tilhøre regimentet og forærede den til Mindelokalerne, hvor den står i Fanestuen.

GLORIA FINIS